

гато за лични интереси се лжчатъ като кози отъ овце; сатъръ, нищо друго не имъ се слѣдва“.

Малко-по-малко посѣтителитѣ на Братска любовъ взели да се поувеличаватъ, партизанитѣ на бждащата революционна партия и въ Букурещъ започнали да растятъ. Това радвало Левски, еднакво и нашия поетъ, гадвало и постояннитѣ членове на Братска любовъ, които съ смъртта на Раковски изгубили най-дѣятелния си човѣкъ. Посявата на нашия комунистъ, който и тукъ не скрилъ боята си, вляла нова енергия, нова душа, въ овѣхналия трупъ на „любовта“. Трѣбва работа, активностъ. Безъ трудъ, упоритъ и свѣрхчовѣчески, линѣ всѣки организъмъ, а младиятъ се изражда. Тази елементарна мисълъ завладѣла сжществото и на Ботйова и на Левски, който всѣка минута говорилъ на поета, че „ако въ организираната революция е нашето спасение“, както училъ Ботйовъ, то тая революция може да се създаде „само съ гигантски трудъ“ — заключавалъ Апостолтъ. „Дѣйствувай, брате, и не се отчайвай, насърдавалъ по-опитния революционеръ по-неопитния теоретикъ: бждащето е наше!“

IV.

Прѣзъ декември 68. Ботйовъ билъ принуденъ да напусне „запустѣлата“ воденица,¹⁾ а заедно съ него — и „приятелтъ Левски“. Читалището Братска любовъ се засилило до толкова отъ тѣхната дѣятелность, щото то могло да си наеме отдѣлна стая за помѣщение, дѣски-тѣ на което сега взели да рендосватъ двамата „братя“

¹⁾ Тази воденица днесъ не сжществува. Но въ врѣмето, когато поетътъ се е ползувалъ отъ нейното гостоприемство, тя нито е била напусната отъ своя притежателъ, нито „пуста“, както З. Стояновъ глаголи. Въ тази „пуста“ воденица имало 2—3 килии, една отъ които се удостоила съ честта да прибере българския поетъ и великиятъ Апостолъ.